

zadržala z neho, dňa 1. decembra splatných odpočívnych požítok 402 Kč s odôvodnením, že Ú. banka v B. (tu vedľajšia intervenientka) jeho odpočívne požítky tiež zabavila, a v dôsledku toho žiadal žalovanú spoločnosť na zaplatenie tejto sumy, tvrdiac, že dôvod tohoto zadržania jeho odpočívnych požítok neobstojí, keďže Ú. banka v B. (vedľajšia intervenientka) ako pozdejšia exekventka len vtedy môže pristúpiť k srážkam z jeho odpočívnych požítok, keď predošlé zaba-venie (správne obstávka) v prospech jeho rozvedenej manželky už zaniklo. Nedomáha sa tedy žalobník v tomto spore ani zrušenia exekúcie, ani riešenia otázky, či »srážky« — umluvené alebo súdom nariadené — sú platné, ako to tvrdí dovolateľka, ale proste len správneho vypočítania srážok na základe exekučných usnesení resp. platného práva.

Čís. 15874.

Právny pomer medzi pražským advokátom a klientom bývajúcim na Slovensku treba posudzovať — ak prijal advokát poverenie v Prahe a v Prahe konal advokátske práce — podľa práva platného v Prahe.

(Rozh. zo 16. februára 1937, Rv IV 518/36.)

Žalobník, advokát v Prahe, domáhal sa žalobou na žalovaných firmách, majúcich svoje sídlo na Slovensku, zaplatenia odmeny za rôzne advokátske práce, ktoré vykonal z poverenia žalovaných firiem v Prahe a žiadal v žalobe aj prisúdenie 6% úrokov z opozdenia. Súd I. stolice žalobe čiastočne vyhovel, určil výšku odmeny žalobníka podľa ustanovení vl. nar. č. 95/1923 Sb. z. a n. v sume 4.301 Kč 50 h a prisúdil žalobníkovi túto istinu s 5% úrokmi odo dňa podania žaloby (10. decembra 1932). Odvolací súd rozsudok súdu I. stolice potvrdil.

Najvyšší súd rozsudok odvolacieho súdu zmenil v tom, že z istiny, prisúdenej súdom I. stolice, priznal žalobníkovi 6% úroky od 1. januára 1932.

Dôvody:

Sporný prípad treba posúdiť podľa ustanovení hmotného práva platného v Prahe, kde žalobník prijal poverenie a konal advokátske práce. Avšak odvolacím súdom použité predpisy hmotného práva na Slovensku platného — okrem úrokomeru — nie sú v podstate odchylné, najmä pokiaľ ide o určenie výšky odmeny na základe voľného uváženia súdu. Ostatne vl. nar. č. 95/1923 Sb. z. a n. podľa jeho § 19 platí pre celé územie Čs. republiky. V oboch právnych oblastiach prislúchajú advokátovi zákonné úroky z opozdenia, počínajúc dňom splatnosti palmárneho účtu, to jest jeho ohlásením klientovi po vykonaní objednanej práce (rozh. Sb. n. s. č. 6137). V súdenom prípade nebolo sporné, že účty, z ktorých časť nižšie súdy žalobníkovi prisúdily, zaslal žalobník po vykonaní objednanej práce I. žalovanej firme dopisom z 29. decembra 1931, takže jej musely byť známe najneskor dňa 1. januára 1932. Po-

neváč však nižšie súdy prisúdily žalobníkovi len 5% úroky a to iba odo dňa žaloby — 10. decembra 1932 — bolo v tomto smere dovolacej žiadosti žalobníka čiastočne vyhobené priznaním úrokov už od 1. januára 1932 a to 6% v smysle čl. 287.277 a 273 odst. 1 obch. zák., platného v Čechách, lebo poverenie žalobníka treba — pri naprostom nedostatku protidôkazu — so strany žalovaných obchodných firiem pokladať za obchodný úkon.

Čís. 15875.

Interlokálne právo.

Nárok na odškodné pre svedenie pod sľubom manželstva, posudzovaný podľa § 1328 obč. zák. (§ 506 rak. tr. z.), premlčuje sa v trojročnej premlčacej lehote § 1489 obč. zák. počnúc od odoprenia splniť manželský sľub.*)

(Rozh. zo 17. februára 1937, Rv III 854/36.)

Žalobkyňa domáhala sa na žalovanom žalobou, založenou na ustanovenie § 1328 všeob. obč. zák. (§ 506 rak. tr. zák.) odškodného za to, že ju v r. 1925 na Morave pod sľubom manželstva svedol. Žalovaný bránil se medzi iným tým, že žalobný nárok je premlčaný, lebo žaloba podaná bola až 11. marca 1935, tedy nie v trojročnej lehote § 1489 všeob. obč. zák.

Súd I. stolice žalobu zamietol. Odvolací súd jeho rozsudok zmenil a žalobkyni odškodné prisúdil. Dotyčne námietky premlčania uviedol odvolací súd v dôvodoch svojho rozhodnutia toto: Námietka žalovaného, že žalobný nárok je premlčaný, neobstojí. § 1489 všeob. obč. zák. (súdený prípad má byť podľa pravidiel interlokálneho práva posudzovaný podľa práva platného v historických zemiach) ustanovuje síce, že každá žaloba o odškodné premlčuje sa v 3 rokoch; v súdenom prípade však je zistené, že žalovaný až do roku 1933 žalobkyni stále sľuboval manželstvo a preto žalobkyňa zvedela až v roku 1933, že jej vznikla škoda. Žaloba podaná bola tedy dňa 11. marca 1935 včas.

Na jvyšší súd nespoznal zákonného dôvodu, aby bol rozsudok odvolacieho súdu zmenený, zbavený účinnosti alebo rozviazaný.

Čís. 15876.

O nároku na náhradu škody, vyvodzovanom z toho, že žalovaný erár obmyselne viedol bernú exekúciu na majetok patriaci nie daňovému dlžníkovi, ale žalobníkovi, príslušný je rozhodovať krajský súd civilný v Prahe (zák. č. 4/1918 Sb. z. a n.).)**

(Rozh. z 18. februára 1937, R IV 471/36.)

*) Srovn. Úr. sb. č. 2006.

**) V tomže smysle: Sb. n. s. č. 5295.